

ואתה צרר לך מעדותו שנתמאת, ועל כן אף דעדי הסתירה לא ידעו מעדותו ולא הוה קים להו צודאי שהאשה עמאה והפסידה כתובתה, אכן בחר מאי דאיתברר לך אזלין בזה, ולא איכפת לך דלא ידעו העדי סתירה צודאות דמגיע ממון הכתובה לבעל.

מיהו כל זאת ניחא אי נימא דעד עומאה (אחר קינוי וסתירה) נאמן בעדותו, אך אי נימא דלא מהניא עדותו רק לענין מניעת ההשקאה גרידא ותו לא, ע"י מל"מ פ"ג מה' סוטה הכ"ג מש"כ בזה בדעת הרמב"ם, [ויש לעיין בזה בסוגי' דסוטה ב' ב', ודו"ק], ה"כ מנא לך דנעמאה, הא ליכא רק עדות המועילה למניעת ההשקאה, ואכן צעין לדג"ד דתתברר לנו עומאתה, דכלא זה אי אפשר לחייב עדי סתירה קרבן. וכנ"ל.

אמנם יש לומר בזה, דנבי דלדין כן הוא דאין עד עומאה מועיל רק למנוע ההשקאה, אבל לאבוי דהוא מרא דשמתתא נאמן העד על עדותו ממש. והיינו טעמא דאזיל לטעמי' דכ"ל בקידושין ס"ו א' דעד עומאה נאמן אף בלא קינוי וסתירה בשתיק בעל, וא"כ ה"ל צד"ד נאמן מעיקר הדין. ואע"ג דאיכא מכחשא ל"י לא איכפת לך בזה.

ועי' תוס' סוטה ג' ב' דכתבו דלאבוי איצטריך קרא דע"א בעומאה דנאמן אחר קינוי וסתירה רק להיכא דקמכחש ל"י בעל, ומשמע דהכחשת האשה לא מהניא לסתור עדותו אף לולא קרא דועד אין בזה. ויש לעיין בשיטת מקובצת כתו"ט א' בשם רש"א. [ועי' חזו"א אהע"ז סי' ז' ס"ק י"ג. ויעו"ש סי' כ' ס"ק כ"ו, ושם סוס"ק י"ג]. **מיהו** כל זה ניחא אי נימא דאבוי דינא דאורייתא קאמר, וכדמוכה כן נמי מדברי תוס' סוטה ה"ל, אך למש"כ ברש"א קידושין שם, הוצאו דבריו בחזו"א ה"ל סי' כ' ס"ק י"ג, דהא דהימני' אבוי לא הוה אלא מדרבנן, לא שייך כל ה"ל, דאין

מאיסורי הגאה. וכנ"ל. ואתי שפיר לפי"ז מתני' דגדרים למ"ד מלוות ליהנות ניתנו כמש"כ הטורי אבן בתחילת דבריו דאין זה הנאה מהצירו דיש אחרים שילמדוהו בחינם. (ומש"כ באידך מיילי דכתב הטו"א בתם, ע"ז והקדש לא שייכא האי מילתא, וכמשנ"ת).

סימן ט

בסוגיא דשבועות ל"ב א' הכל מודים בעד סוטה

גרסינן בשבועות ל"ב א', אמר אבוי הכל מודים בעד סוטה שחייב, בעד עומאה דרחמנא הימנא. והכל מודים בעדי סוטה שפטור, בעדי קינוי דהוה גורם לגורם. ומחלוקת בעדי סוטה, בעדי סתירה, מר סבר דבר הגורם לממון כממון דמי וחייב, ומר סבר לאו כממון דמי ופטור. וברש"י ד"ה בעדי כתב, דעדי סתירה גורמים הם שמיאזים אותה לידי שתית מים המאחרים ושמא מיראת המים תודה שנתמאת ותפסיד כתובתה. ע"כ.

והנה מש"כ רש"י דהא דחשיבי עדי סתירה גורמים משום שמא תודה מחימת המים, לכאורה מלי למימר דחשיבי גורמים משום העד עומאה, וכי היכי דעדי קינוי חשיבי גורמים לעדי סתירה. [ומיהו בעלמא לא חשיבי עדים גורמים זה לזה, ולכאורה אף לא בעדות מיוחדת].

והא דתלין שתודה שנתמאת היינו משום דע"כ כן הוא שנתמאת, דאי לאו הכי היכי חייבין עדי סתירה קרבן כיון דמספקא לך דילמא טהורה היא, ועל ד דטהורה היא אית לה כתובה ולא מפסדו לבעל מידו, וא"א לחייבם קרבן מספק. ולהלן יבואר בזה.

והא דידעינן שנתמאת היינו משום דאיירי דלצסוף בל עד עומאה [ועי' רש"ש],

ועל כן נעוץ חטים
היה שלא כדרך
הפסוק. ולכאורה
בזה חשיב שלא
לחייבו, אבל
אלין בחר
מאה מהצירו
דאורייתא. [ויש
לענין שגור
לעיסת
הם שג
מכתו
דמאי
הא נת
וכל
הנאת
הוא
שופר
ליהנות
פ"ד
הנאות
לעמוד
הנאה
זו ילמדנו
האיסורי
אף
מש"כ
כך נמר כן
הנאה מביתר
אם יש לו
הנאות הנשמים
ואסקי
הנאות.
דמודר
לי
הנאה זו
הנאות דברי,
דאורייתא צדד
הנאות צו
הנאות נהנה

לגד"ד לחייב קרבן בעיני דיהא נאמן מה"ת, והדרה קושי לדוכתה.

והנה אפי' הי נומא דעד עומאה אחר קינוי וסתירה נאמן בעדותו, ולא רק לענין מניעת ההשקאה, אכתי יש מקום עיון בזה. דמלין למימר דלא הימני רחמנא רק לגבי דיני סוטה המסתעפים ממאורע הטומאה, אך לא על עאם מאורע הטומאה מזד עצמו, ואין לגד"ד בעיני שיהא העד עומאה נאמן על עאם המאורע. ואח"ל כן דאינו נאמן על מאורע הטומאה תקשה קושיין גם להאי גז דהימני רחמנא לעד בעדותו ולא רק לענין מניעת ההשקאה.

ולכאורה נפ"מ בזה הי נאמן העד על מאורע הטומאה או רק על הדינים המסתעפים, הי מהני מחילת הצעל אחר עדותו, למאן דאית לי דמהני מחילת הצעל אחר הסתירה, דאי נומא דנאמן על מאורע הטומאה לא מהני מחילה. מיהו אינו מוכרח דשפיר איכא למימר דאף דנאמן על מאורע הטומאה הוא רק צמצם דהסתירה אוסרת ולא אחר המחילה. ודו"ק.

ויש לעיין הי נאמן עד עומאה לפטור מן החליצה אם נפלה אח"כ קמי יצם, לסוצרים דסוטה ודאית פטורה מן החליצה. מיהו לא תליא האי מילתא צידון דלעיל, דיתכן דנאמן לענין יצום אף הי נומא דאין נאמנותו על מאורע הטומאה לכשעצמו רק על הדינים המסתעפים, דהאי דינא נמי בזה תליא. ויש לעיין בסוגי דלרת סוטה יצמות י"א. (ועי' רמב"ם וראב"ד פ"א מאיסורי ביאה הכ"ב. ובספר חידושי רבנו חיים הלוי שם ובפ"ו מה' יצום ובה' סוטה. ועי' חזו"א אהע"ז סו"ס ט"ו).

ועיין ר"ף פ"ג דקידושין (דף כ"ט) דאיתתי לדינא דע"א דטומאה נאמן אחר קינוי וסתירה. ולכאורה מאי נפ"מ בזמן הזה הא בלא"ה אסורה, ולמאי איתתי הרי"ף להאי דינא. ובה"ג הקשה הב"ש סי' קע"ח ס"ק י"א על השו"ע שם.

ולחנ"ל נפ"מ לענין לפטור מן החליצה, דספק סוטה תנן רפ"ק דסוטה דחוללת, וכשתא דאית עד עומאה פטורה אף מן החליצה. מיהו י"ל בד"א. ואכ"מ. (ועי' פ"ת שם ס"ק כ"ז. ועי' תשו' הגרע"א בדו"ח סוף ח"א, בענין סוטה, מש"כ שם על דברי הב"ש סי' י"א בשם רי"ו).

והנה לענין סוגיין יש לומר דהא דמהימנין לעד עומאה הוא מטעמא אחרונה, ואף בלא קינוי וסתירה מלין להימנוי לידון דאיריין צ"י. והיינו טעמא, דכיון דידון דסוגיין הוא חייב קרבן שבעת העדות דעדי סתירה, והאי מילתא לא הוה דבר שצערור ונאמן עד אחד צ"י וכדין אמר לו ע"א אכלת חלב דנאמן, איכא למימר דנבי דלא מהימן לענין דבר שצערור אכל לענין מילי דאיסורא דתליא צמאורע הטומאה שפיר איכא להימנוי, וה"ג לענין חייב קרבן דעדי סתירה נאמן, אף דעדותו הוה על מאורע הטומאה. (ומיהו לא שייכא מילתא רק הי נאמן ע"א צעלמא אף כשהכלל אומר אינו יודע ולא רק בשתיק, דאי לא נאמן כשהכלל אומר אינו יודע הכא נמי לא מהימן, דהא עדי סתירה לא ידעי הי נאמן. ויעיין בזה בסוגי דקידושין ס"ה צ' בתוס' ובקמאי).

מיהו לאו מילתא דברירא היא, די"ל דכל כה"ג אינו נאמן אף לענין איסורין. דאזלין בתר סיבת הענין דהוא מאורע דדבר שצערור, ואינו נאמן על המאורע גם לענין איסורין דתלין צ"י. ועי' חזו"א אהע"ז סי' כ' שהאריך בהאי עינא אם אזלין בתר הסיבה או בתר הנידון, ועיין שם ס"ק י"ד והלאה, וע"ש ס"ק כ"א וכ"ב. ויש בזה שם חילוקי פרטים וגדרים. [ויש לדון לפי"ז צמ"כ בש"ש ש"ז פ"ד ד"ה ועוד. יענין שם]. וא"צ היעצ.

ועיין רש"י גיטין ל' א' ד"ה וב"ה [וב"ש] דמתבאר מדבריו דילפותא דדבר דבעיני צ' עדים לעדות שזינתה אינעריך

וַעֲשֵׂה מַשִּׁיכַּ בְּעֵינַי זֶה לְחַמּוֹת הָעֵד
טוֹמָאָה לְגַבִּי כְּחוֹבָה מִדְּבַר הַיָּרֵךְ
[וַיַּעֲוִין בִּירוּשָׁלַיִם בְּפָנִים]. עוֹד יַעֲוִ"שׁ מֵאִי
דְּאִיִּיתִי מִדְּבַר הַרְמַצ"ס. וּלְחַאוּרָה לְשׁוֹן
הַרְמַצ"ס מוֹרָה דְּאִין הָעֵד טוֹמָאָה גַּחֲמֵן
לְעֵינַי כְּחוֹבָתָהּ, וְאִינֵה מִפְסַדַת כְּחוֹבָה רַק
מֵשׁוּם דְּאִ"ל לְהַשְׁקוּתָהּ וְלִ"ע שֶׁם בְּדְבַר
הַגְרַע"ל. [וְלִ"ע בְּסֵפֶר חִידוּשֵׁי רַבְנֵי חַיִּים
לְלוֹי הֶ"ל סוּטָה הַי"ל].

מִיָּהוּ יִרְדּוּן דְּסוּגִיָּין לְכַאֲרוֹה גֵּרַע עֲפִי, וְאִף
 אִי נִימָא דְלֹא אֲזִלִּין בְּתֵר הַמְאֹרַע
 אֲלֵא בְּתֵר הַגִּידוּן לֹא הוּא לֵן לְהִימּוּנִי, וְאִפִּי
 אִי נִימָא דְרֵאבִי לְעַמְמִי דְסִ"ל בְּקִידוּשֵׁין סִ"ו
 דְּעַד אֶחָד צְטוּמָאָה נֶאֱמָן וְהִינּוּ עַמְמָא דְנָבִי
 דְנֶאֱמָן לַעֲנִין דְּבֵר שְׂצֵרוּה אִף הָרִי לַעֲנִין
 דִּינִי מַמּוֹנוֹת לֹא מַהֲיִמֵּן, וְכִיּוֹן שְׂכָן הִיכִי
 מַזִּינִן לְהִימּוּנִי לַעֲנִין חַיּוּב דְּעָדִי סְתוּרָה
 בְּקֶרְבָּן, כִּיּוֹן שְׁחִיבָס מִיתְּלִי בְּהַפְסֵד הַכְּתוּבָה
 שֶׁל הָאִשָּׁה, וְאִי לֹא מַהֲיִמֵּן לַעֲנִין הַפְסֵד
 הַכְּתוּבָה הַיָּאֵךְ נֶאֱמִינְהוּ לַעֲנִין חַיּוּב הַקֶּרְבָּן,
 הֵא לֹא שִׁיךְ חַיּוּב הַקֶּרְבָּן רַק אִם יִתְבָּרַר לּוֹ
 שְׂאִין לֹאֲשֶׁה כְּתוּבָה, וְאִם לֹהֵא לֹא מַהֲיִמֵּן
 לֹא וּכְכֹל לְחִיבָס בְּקֶרְבָּן מִשּׁוּם שֶׁהַפְסִידוֹ
 בְּשַׁבְּעֻתָּם מִמּוֹן לְצַעַל כָּל זְמַן שֶׁלֹּא נִתְבָּרַר
 בּוֹדֵאֵי שֶׁהַמּוֹן מְגִיעַ לְצַעַל. מִיָּהוּ אִינוּ מוֹכֵרָה
 דִּיתֵכֵן לְעַנִּין חַיּוּבָס בְּקֶרְבָּן דִּינִינִן דְּהַמּוֹן
 מְגִיעַ לְצַעַל אִף דְלֹא מַזִּינִן לְהִימּוּנִי לַעֲנִין
 דְּהַמּוֹן גּוֹפִי, וּפְלִגְיִין לְמִילְתָּהּ, וּמַזִּינוּ כְּהִ"ג
 בְּמִקְ"א. וְלִ"צ בָּזֶה. וּבְדַבְּרֵי הַחֲזוּ"א הַגִּ"ל.
 [מִיָּהוּ לְכַאֲרוֹה עִ"א הַמַּעֲיֵד שְׁפִלוּנִי מִכֹּר
 אִו נָתַן פִּירוּתוֹ אִינוּ נֶאֱמָן לְהַתִּירָם
 מִדִּין עַל דְּאִוְרִייתָהּ דְּלֵהוּי לְקוּחַ, וְהַאֲכֹלָם
 לְקוּחָה מִשּׁוּם עַל, אִף לְשִׁי דְסִ"ל דְּעִ"א נֶאֱמָן
 בְּאִיסוּרִים בְּאִיתְחַזַּק אִיסוּרָה וְדוּ"ק. וְעִי
 חֲזוּ"א שֶׁסְּסִק יִ"א דִּ"ה צִפְתָּ].

[illegible]

וע"י רמז"ס פכ"א מה' עדות ה"ה, דעד
עומאה שהזם משלם כתובה (ולכאורה
חייבי בשתתה, וז"ת בשעה"פ סי' ר"ל).
מיהו אינו ענין לנד"ד ודו"ק. ולמש"כ בחזו"א
הע"ז סי' י"ח ס"ק צ' להגיה בדברי
הרמז"ס אלו, ועו"ש, לא חייבי התם כלל
בעד עומאה שהזם.

והנה בעיקר נידון דסוגיין לכאורה הי'
מקום לומר דזה, דאף דלא מהימנין
לעד עומאה, מ"מ כיון דאחר עדותו אי
אפשר להשקותה וממילא לא תוכל לגבות
כתובתה, ואף דלא הוי רק מחמת ספק,
מ"מ כיון דבעל מוחזק בממון שפיר השיב
האי ענינא לחייב עלי קרבן שבוטה, דהעדים
חייבים להעיד לזכות המוחזק. כי היכי
דחייבים להעיד לבעלים הודאי, וחייבים ע"ז
קרבן דשבוטה"ע הם נשבעו שאינם יודעים.

מיהו כל זה אילו אתי העד עומאה לפני
שנשבעו עדי הסתירה, דאז מהני
עדותם לקיים הממון ביד הבעל כפי המגיע
לו מדין מוחזק, ומש"כ נד"ד שנשבעו העדי
סתירה ערס צוא עד עומאה (וע"י רש"ש
ה"ל), הנה על דד דטעורר ה"א לא מהניא
עדותם דהא צידה ה"א אז לגבות כתובתה
(אם תשתה). ולא שייך למידן כה"ג לפי
מאי דאיתברר אח"כ דאתי עד עומאה
ומנע שתיחה, דלענין עדות שקר פשיטא
דלא איכפת לן דה כל זמן שלא הועדה,
ולכא ליתלי דה כלל אף אם הי' בתכניתו
של העד להעיד שקר. ודו"ק.

והנה ברמז"ס פ"י מה' שבוטות ה"ז כתב
להא דאצ"י דעדי סתירה השיבי
גורמים לעדות ממון ולכך פטורים, דקו"ל
כמ"ד גורם לממון לאו כממון דמי. ומוכח
דלא נחית לפירושה לסוגיין משום דאצ"י
לעממי, דהא הרמז"ס לית ל"י להא דאצ"י
בקידושין ופסק כרצא שם, ואעפ"כ לא פטרן
רק משום דגורם לממון לאו כממון דמי.
ומבואר דאי הוי כממון הוו מיהייבי.

מיהו עדיפא מיהו מתבאר מדבריו. דסוגיין
לא חייבי כלל צבא עד עומאה, ודלא
כמשנת"ל, ואיירי דהא דעדי סתירה שנשבעו
רק צבאו עדי סתירה צלצד, ואעפ"כ למ"ד
דגורם לממון כממון דמי חייבין עדי סתירה
צקרבן.

וז"ל הרמז"ס תבט עדי קינוי או עדי
סתירה וכפרו וגשבעו פטורין משבוטות
העדות שאילו העידו אין חיוצ ממון כלל
אלא להשקותה צלצד, ואעפ"כ שעדות זו
גורמת לה שתפסיד כתובתה אם לא תשתה,
דבר שגורם לממון אינו כממון, שהרי אפשר
שתשתה ולא תשבור כתובתה. ע"כ.

ושם ה"ה כתב, וז"ל, הרי שקינא לאשתו
ונסתרה בעדים וזינתה בעד אחד
אחר הקינוי והסתירה (ע"י מל"מ פ"א מה'
סוטה ה"ד, ודו"ק) והשביע עד זה שיצוא
ויעיד וכפר חייב בשבוטות העדות שאעפ"כ
שהוא ע"א אילו העיד זו היתה יולדת
צלא כתובה כמו שביארנו בהלכות סוטה.
ע"כ.

ומתבאר מלשון הרמז"ס דבהלכה ז' לא
חייבי כלל שהי' עד שזינתה, ורק
עדות על סתירה הויא ותו לא. והו"ל גורם
לממון משום שצידה לשותות ולא תשבור
כתובתה. ומשמע דאי גורם לממון כממון
דמי חייבין ומטעם דיתכן שלא תשתה ולא
תגבה כתובתה.

ולכאורה איכא למידן דה היאך חייבין,
הרי על דד דטעורר ה"א ליכא
כאן ממון דבעל והיאך נחייבם קרבן שבוטה
מספק דילמא טעורר ה"א. ולא דמי לכל
גורם לממון דאית ל"י לתובע ודאי ממון
אלא שאין ההפסד ע"י שבוטות העדות
צטוח.

וע"כ ז"ל דס"ל לרמז"ס דכיון דהשתה
מיהו הבעל מוחזק, וראוי ע"פ דיני
הממונות להעמידו בחזקתו כל זמן שלא
תבצר הענין לעובת האשה, חייבין העדים

המים תודה שנתמאה חס עכורה היא, ותפסיד הכתובה, פשיעה דלכהאי גוונא להודות בשקר ולהפסיד המגיע לה לא מחייבי העדים להעיד, ואין נריך לפנים). והא דלא הוה אלא גורם לממון משום דפעמים דזכות תולה לה, וכמבואר מלשון תוס' ד"ה הכל צבי"ה.

מיהו אין הדבר מוכרח, דשפיר יש לומר דאין עד עומאה נאמן להוציא ממון מידה, ומ"מ מהניא עדותו לענין חיוצ קרבן דעדי סתירה (ותליא האי מילתא במשנת"ל אי אזלינן בזה שורש הענין או בזה הנידון, יענין שם). ומ"מ עדות עדי סתירה מהניא לצעל, שמא מיראת המים תודה ויולאו המטלטלין ממנה כדון, דהא לענין חיוצ קרבן דקיימין צ"י נחזרה לנו האמת שנתמאה ע"י עדות העד עומאה. וד"ק. או משום שמא תשתה ויבדקו המים, וכמו שנראה מלשון תוס'.

והנה מה דנקטו תוס' בלשונם דעדי סתירה הו' רק גורמים משום שהזכות תולה, לכאורה בלא"ה הו' גורמים דאין המים צודקים צבי"ג דאיכא עד עומאה, וכמשי"כ תוס' סוטה ו' א', ואף דלגבי חיוצ העד עומאה עלמו לא שייך האי מילתא והמים צודקים, התם היינו עומא כמו שכתב הנודע ציבורה הנינה חלק אהע"ז סי' קס"א והצ"מ סי' קע"ח דכיון דנשבע שחינו יודע שז' חינו חוזר ומגיד וכו"ל כמאן דליתא עד ושפיר המים צודקין. אך לענין עדי סתירה דאיכא עד עומאה דיכול להעיד אין המים צודקין ולא צעין לטעמא דזכות תולה. ול"ע. ולפי המבואר ע"כ צעין לטעמא דשמא תודה וכמשי"כ רש"י, דהא ודאי דהמים לא יבדקו. והא דלא פרש"י דהו' גורם לממון משום העד עומאה, להני"ל, את"ל דלא מהני עדותו להוציא המטלטלין מידה, ואעפ"כ מהני לחיובינהו לעדי סתירה בקרבן, אחי שפיר.

להעמידו בחזקתו זו אף שציד האשה לזכר הענין (על ידי שתיה) ולהוציא ממון ממנו. וחשוב דין ודאי, דממון הראוי לעמוד צידו הוא כל זמן שלא נתברר המצב הפכו, ומ"מ כיון שאין אנו צעוהים שיש צעדותם תועלת עצורו שהרי חס תשתה לא תיכני לי עדותם חשיבה רק גורם לממון. (וי"ל לפי"ז דתלינן שלא תשתה מאומת המים אף על ד' דעכורה היא. ועיין).

והנה בתוס' צ"צ ד"ה שמע מינה כתבו דגמ' דש"מ דמשביע עדי קרקע חיוצ קאי נמי אהכל מודים צעדי סוטה. ולפי"ז, למסקנא דגמ' דמוקמינן לה דתפיסה מטלטלי קאי עלה נמי. והשתא כל זה שייך אי מוקמינן לה צעד עומאה, ומהניא עדותו להוציא ממון מידה, אך למשנת"ל דעת הרמב"ם דמוקים לה צעדי סתירה גרידא, מאי מהניא עדותם לצעל הא איכא תפיסה צמטלטלין וא"א להוציא מידה. (ואפי' אי נימא דלא מהניא תפיסה כה"ג, מ"מ לענין עדי סוטה ע"כ איירי בהתפיסה הצעל, כמש"כ החזו"א חו"מ ליקוטים סי' כ"ד לדף ל"ב, יעו"ש, והוה תפיסה דביתר דלא מפקינן מיד התופס. וז"ת צדיני תפיסה). וע"כ ל"ל דלרמב"ם לא איירי בהכי. מיהו בלא"מ שם פ"י ה"צ חוקמה לרמב"ם נמי דאיירי דתפיסה מטלטלי. יעו"ש. ול"צ. ועי' תוס' הרא"ש דחילק בזה בין עדי סוטה לעדי מיתה, ויש לישב לפי"ז דצרי הרמב"ם נמי. (ועי' חזו"א חו"מ ליקוטים ה"ל. ול"צ שם. ומשכ"ש עוד בלא"מ לענין לכשיצנה ציבורה, לכאורה תקנת הגאונים דגובין ממטלטלין לא תיצעל לע"ל. ול"צ).

והנה לדברי תוס' הני"ל דסוגיין איירי דתפיסה מטלטלי ע"כ איירי צעד עומאה וכנ"ל. ול"ל דמהניא עדותו להוציא ממון התפוס צידה דל"ה שמא עכורה היא וצין תשתה וצין לא תשתה ישאר הממון ברשותה (ואף אי נימא דתלינן דמיראת

דסוגיין. דסוגיין
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה

דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה

דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה

דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה

דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה

דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה
דל"ה שמא עכורה